

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123760816/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

stændig sikker paa, at nu kunde han dem, og det var det ham umuligt at blive, saa længe Faderen var i Værelset. Han følte sig aldrig rolig, naar han var inde. Og naar han kom udenfor, søgte han altid hen paa Steder, hvor de ikke kunde se ham hjemme fra. Kom saa Faderen forbi, standsede Jørgen altid midt i Legen og stod ganske stille og saa paa de andre og ventede, angst for at have gjort noget galt, paa at Faderen skulde kalde. Og ikke før Faderen var langt forbi, turde han begynde igen.

Han havde faaet den Idé, at alle Mennesker vilde Faderen ondt. En Dag mødte han Hospitalets Bogholder nede paa Landevejen. Den Mand kunde Faderen ikke lide. Bogholderen standsede ham og spurgte, om hans Fader holdt Foredrag i Aften. Det vidste Jørgen ikke. Saa gik Bogholderen. Jørgen vidste overhovedet ikke, hvad Foredrag var. Men han fik en Fornemmelse af, at Bogholderen vilde komme og gøre Faderen et eller andet. Og mange Dage efter, at en Mand var blevet henrettet der paa Egnen, gik Jørgen om i Angst for, at Skarprekkeren skulde komme for at hente Faderen. At denne havde mange underlige Ting for, som de andre Drenges Forældre ikke gav sig af med, vidste han. Og saa gik han og passede paa Moderen for at se, om hun ikke ogsaa var angst. Men han opdagede ikke noget, og spørge turde han ikke; hverken om dette eller om ret meget andet. Han spurgte næsten aldrig. For kom han til Faderen, blev han for det meste bidt af; Faderen havde aldrig Tid. Og Moderen gik saa underligt udenom. Saa opgav han at spørge, og trode sine Tanker dumme og gemte dem. Heller ikke de andre Drenges fik dem; Jørgen var altid angst for, at de skulde se ad ham og gøre Nar.

Men hændte det saa en sjælden Gang, at Faderen gav sig Tid og hørte paa ham og lod ham faa Svar, lyste Øjnene paa Jørgen, og han var saa henrykt, at han syntes, alle de flade